

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΦΕΓΙΕ

Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
Η ΠΤΩΣΙΣ ΕΝΟΣ ΑΓΓΕΛΟΥ

“Η γυναίκες θαυμάζουν κ' αγαπούν τους νικητάς. Κι' η υπερχοχή λοιπόν του Σαντί απέναντι του συζύγου της, έκαμε την Ίωάννα να του συγχωρήσει την άσχημη μορφή και τους κακούς τρόπους, την άλλαξε με μιάς. Ή ώραία βαρώνη, ή λεπτή, ή ιδανική και πολυαγαπημένη αυτή γυναίκα, άρχισε να έκτιμά τον νεαρό άξιωματικό, άρχισε να του φρονείται με καλοσύνη...”

“Ο Σαντί κατάλαβε άμέσως τη μεταβολή αυτή της κ. Μωρσεσκάν απέναντί του. Μολαταύτα ήταν επαγγελματικός μαζί της. Φοβόταν καμιά παγίδα. Ποτέ του ός τη στιγμή αυτή, δεν είχε αισθηματικές δυσκολίες με γυναίκες της τάξεως της Ίωάννας και δεν μπορούσε να πιτέψη πώς ήταν δυνατόν να τον συμπάθησι μιά τόσο ώραία κυρία, μιά βαρώνη, μιά γυναίκα που δεν θά του μωσέει σ' άλλη περίπτωση και να σπρώξει τό βλέμμα του άπάνω της...”

“Όταν έβλεπε λοιπόν την Ίωάννα να καρφώνει τα ώραία, φωτεινά μάτια της άπάνω του, χαμψιλιωνε τό βλέμμα του, κ' άισθανόταν ντροπή και φόβο μαζί...”

Τι συνέβαινε όμως με την Ίωάννα ;

Τι γινόταν στην καρδιά της ώραίας βαρώνης ;

“Όσο κ' άν φανή παράδοξο είνε μολαταύτα αλήθεια πώς ή θελκτική, ή λεπτοσύνης, ή άγνη και ιδανική αυτή γυναίκα, είχαν ερωτευθή τον ίσχυο, τον άσχημο, τον χυδαίο αυτόν άξιωματικό !...”

Είνε μυστήριο ή καρδιά της γυναικίως...

Είνε άβυσσος, μέσα στην όποία δεν μπορεί να διακρίνη κανείς τίποτε...

Μέσα σέ μιά γυναικεία καρδιά ύπάρχει και ό Παράδεισος, φωτεινός και ώραίος και ή Κόλασις σκοτεινή και άτασία !... Στό ίδιο μέρος συγκρατούν τό καλό και τό κακό, ή άρετή και ή άμαρτία, ή φρόνησις και ή άπροσύνη !...”

Μή ζητάτε ποτέ να ξεγινάσετε τις σκέψεις και τις πράξεις μιάς γυναικίως. Θά χάσετε άδικα τον καιρό σας.

“Η αλήθεια σχετικώς με την ιστορία που διηγήσομεθα είνε μιά. Πρώ; ή κ. Μωρσεσκάν, ό άγγελος της χθές, είχε χάσει τό φτερά του, είχε καταβεί άπό τους ουρανούς κ' έτοιμαζόταν να κλισθή στο βόθροβο.”

Τό νέο αυτό αίσθημα της Ίωάννας, τό τόσο παράλογο, τό τόσο έξωφρενικό, τό άνεπιληφθήσι τίποτε άκόμη άπ' τό σκάνδαλο αυτό, ήταν ό βαρύνος Μωρσεσκάν. Δεν είχε προσέξει τις διαθέσεις της; συζύγου του, δεν έδινε σημασία στο φέροσμο της απέναντι στον Σαντί, δεν μπορούσε ίσως να φαντασθή πώς; ή; ταν ίκανή ή βαρώνη να χαρίσει την καρδιά της σ' έναν άσχημο και χυδαίο άξιωματικό.

“Η Ίωάννα, ή τόσο λεπτή, ή τόσο περιήφανη, ή τόσο άριστοκρατική, ν' αγαπήσει ένα κτηνηάνθρωπο ! Αυτό ήταν σωστή τρέλλα !...”

“Εκείνος που δεν είχαν άνεπιληφθή τίποτε άκόμη άπ' τό σκάνδαλο αυτό, ήταν ό βαρύνος Μωρσεσκάν. Δεν είχε προσέξει τις διαθέσεις της; συζύγου του, δεν έδινε σημασία στο φέροσμο της απέναντι στον Σαντί, δεν μπορούσε ίσως να φαντασθή πώς; ή; ταν ίκανή ή βαρώνη να χαρίσει την καρδιά της σ' έναν άσχημο και χυδαίο άξιωματικό.”

Την Ίωάννα άπ' έσέρου λίγο την ένδιέφερε άν θά γινόταν άνεπιληπτό στο σύζυγό της τό αίσθημά της γιά τον Σαντί. Έρω-

τοτροπούσε με τον κακοαναθρεμμένο αυτόν άξιωματικό, τόσο φανερά, που οι καλεσμένοι τους στην έπαύλ, είχαν άρχισει ν' άνησυχούν. Τι συνέπειες θάχε άραγε τό τρελλό αυτό αίσθημα της βαρώνης; Πώς; θά τελείωνε; Με μονομαχίες, σκοτωμούς, σκάνδαλα, άσφαλώ;!

Περισσότερο άπ' όλους ήταν έξω φρενών έναντίου της Ίωάννας ό Μοντελέν. Τού ήταν άδύνατον να καταλάβη πώς σκεπτόταν ή βρωμών και τι εύρισκε στον Σαντί γιά να τον αγαπά, γιά να τον αγαπά μάλιστα τόσο παράφορα, ώστε να έκτίθει ι προς χάρι του...

Ήταν ή δεύτερη φορά που ό Μοντελέν είχαν; την γυναίκα αυτή μέσα από την αγαλιά του. Την πρώτη φορά τον έξετόπισε ό Ίάκωβος ντ' Αζεν, ένας συμπάθης νέος, ένας υπακόμης όλν κ' αυτόν, ένας ίσως του επί τέλους, ενώ τώρα του χαλόςος ήταν τά σχέδια ένας πρόστυχος και χυδαίος άξιωματικός !

“Αν μπορούσε ό Μοντελέν να νική τον Σαντί, με τά ίδια του τά χέρια, θά τό έκαμνε εύχαρίστος. Έπαθμοσος να βρη μιά άφορμή γιά να μονομαχήση μαζί του, με ή άφορμή αυτή δεν βρισκόταν...”

“Έτσι ή μέρες περνούσαν και τό πάθος της Ίωάννας γιά τον Σαντί έκδηλώνονα διαρκώς; και πού θεριμό και πού άπερίσκειπο. Βλέποντας κανείς τά καμώματα της βαρώνης, θά φανταζόταν άσφαλώ; ή ότι τρελλάθηκε ή ότι πασχίζει να έξοργισή με τον έρωτά τη; ούτόν τόν συζυγό της.”

“Όταν ό Μωρσεσκάν βρισκόταν στον κή το με τον Σαντί, ή Ίωάννα έβγαινε σ' ένα παράθυρο και πετούσε στά πόδια του λοχαγού κάποιο άνθος. Στις έκδρομές χάνονα μαζί του έρωτικούς πελάδι και πρώτος; ό Μωρσεσκάν, άνησυχούσαν γ' αυτή και δεν ήσαν πώς να έξηγήσουν την άπουσία της. Τις νύχτες όαν έδιναν χορό, χόρευε με τον Σαντί επί ώρας και μιλούσε μαζί του στόμα με στόμα και του χαμογελούσε έρωτικώτατα, άδιαφοροβντας γιά όλους τους άλλους...”

Κι' όταν πελά ό χορός μαζί του την έξαντιλώσε, καθόταν σέ μιά πολτρόνα και τον κύτταζε μη έσκολλώντας τά μάτια της; από πάνω του, σάν νάθελε να τον καταφάγη με τά βλέμματά της.

“Όπως είπαμε και παραπάνω, ό Σαντί τάχασε στην άρχή με τον παράφορο έρωτά τη; που του έξεδήλωσε ή βαρώνη. Δύσπιστος καθώς ήταν, νόμισε πως πρόκειται γιά κάποια παγίδα. Μά σιγά-σιγά άρχισε να πείθεται πώς τό αίσθημα της; Ίωάννας ήταν ειλικρινές και στό τέλος σάν κυνικός φιλόσοφος που ήταν, έκαμε την έξης σκέψις : “Όλες ή άριστοκρατίδες κυρίες είνε, λένε, πολύ ίδιότροπες και μάλιστα στον έρωτά. Τους άρέσουν τά πολύ ένυφροβτα ! Περιτριγυρισμένες από κομφούς κυρίους διαρκώς, έπιθυμούν κάτι τό νέο, κάτι τό άσυνήθιστο. “Έναν άνδρα, τέλως, τραχύν και άγροβικο. Αυτό είνε...”

Είχε δίκιο κάνοντας τις σκέψεις αυτές ό Σαντί γιά τό αίσθημα της; Ίωάννας; “Ίσως ναί... “Ίσως όχι... “Ίσως και ναί όχι... Πουδς έξέρει τι κρύβεται στό σκοτεινά βάθη της γυναικείας καρδιάς; Γιά να είμαστε όμως δίκαιοι πρέπει να έξηγήσομε ότι, άν κατά τό ήμισυ τό πάθος της Ίωάννας ώφείλετο σέ μιά ίδιότροπία, κατά τό άλλο ήμισυ γεννήθηκε από λόγους, τους όποιους; θά μαντέψη ό αναγνώστης άπ' τη συνέχεια της ιστορίας αυτής.

Μολαταύτα ή αλήθεια είνε πως ό Σαντί ξεθάρεψε και πώς άρχισε ν' άνταποκρίνεται στον έρωτά της βαρώνης.

(Ακολουθεί)

Δεν ξεκολλούσε τα μάτια της από πάνω του...

Την Ίωάννα άπ' έσέρου λίγο την ένδιέφερε άν θά γινόταν άνεπιληπτό στο σύζυγό της τό αίσθημά της γιά τον Σαντί. Έρω-